

Ara et diré d'on véns,
maleïda cançó desposseïda.

Véns d'una cursa estranya
i ets anatema,
véns de la ferocitat obscura
que fecunda les nits,
de la sang que amera les pedres,
del riu sense lluna que udola.

Véns de la catàstrofe i del cim,
de la voracitat que mossega
els mots en silenci,
de la pèrdua que assassina a galop,
del dolor amarg de l'heura.

Véns d'un país tallat a trossos,
de la velocitat absurda dels espills,
de la mar silvestre que escurça vents,
del ventre foll que fereix l'arbre.

Véns de la muntanya que habita el monstre,
del toll infinit que fan les pluges,
dels núvols que compta el poder,
de l'absurda toxicitat
que enverina els diaris.

Véns d'una cursa inexistent
i conjugues els crims en dejú.